

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 12 (38) / 2019

Cine dă, lui își dă!

Citiți în pagina 1

Este suficientă citirea Sfințelor
Scripturi pentru mântuire?

Citiți în pagina 4

Predică la Nașterea
Domnului

Citiți în pagina 14

Boala oamenilor moderni

Citiți în pagina 10

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rași enoriași, vă așteptăm alături de noi, în seara zilei de 31 Decembrie la slujba vecerniei cu litie, începând cu orele 16. Totodată, ne bucurăm să ne revedem și în prima zi a Anului Nou 2020, la Sfânta Liturghie a Sf. Vasile cel Mare, ocrotitorul parohiei noastre, care va fi oficiată de pr. Iulian Negru, începând cu orele 9.

La mulți și binecuvântați ani !

Consiliul parohial

Cine dă, lui își dă!

Nu știu cum a trecut anul acesta, dar iată-ne din nou în această perioadă frumoasă a sărbătorilor de iarnă. E vremea în care mi-aș dori să las orașul, aglomerația, reclamele stridente din magazine și toată agitația specifică în urmă și să mă trezesc într-o căsuță, undeva într-un loc uitat de lume, dar pentru că nu am găsit încă acel loc uitat de lume, am decis să vă scriu câteva rânduri despre cele din lume.

Luna decembrie îmi aduce o bucurie lăuntrică și îmi amintește cu precădere de anii copilăriei, de emoția așteptării împodobirii bradului, de bucuria reîntâlnirii cu prietenii, cu care pregăteam programul de colinde cu care urma să mergem la cunoscuți, de clipa la care visam să-l întâlnesc pe Moș Nicolae. Dar anii au trecut, iar prietenii copilăriei au rămas doar frumoase amintiri. În schimb, acum mulți mă întreabă: „Unde faci revelionul?” sau „Ai prins promoția din cutare magazin?” sau „Vezi că la cutare magazin este reducere la mâncare pentru pisici!”.

Dincolo de faptul că este una dintre cele mai importante sărbători creștine, sărbătoarea Nașterii Domnului și perioada premergătoare acesteia a ajuns să fie transformată într-un carnaval de distracții, într-o goană după cumpărături, ignorând cu bună știință esența sau mai bine spus scopul ei. Înainte de intrarea în post, evangheliile duminicilor ne pregătesc pentru perioada pe care o începem, punând accentul pe calitățile sufletești, pe ajutorarea celor în nevoi, pe iertare și pe milostenie.

Cu părere de rău, afirm că în societatea modernă ajutorarea celor în nevoi, iertarea celor ce cu voie sau fără de voie ne-au greșit sau chiar milostenia în general, din poruncă a ajuns ceva opțional, la care mulți dintre noi ne aducem aminte doar când ne „împiedicăm” de cerșetorii aflați la poarta vreunei biserici sau dacă cedăm la insistențele unui nevoiaș atunci când ne abordează pe stradă.

Spun aceasta pentru că în toate reclamele sau în mass-media nu se vorbește decât de cadouri pentru cei mici, promoții pentru cei mari, reduceri de preț la

alimentele pentru animalele de companie sau multe-multe altele asemenea care nu au nicio legătură cu această frumoasă perioadă a anului. Să ne aducem aminte cât de frumos a explicat părintele Iulian semnificația pericopei evanghelice a „Bogatului nemilostiv” sau frumoasa parabolă a „Bogatului căruia i-a rodit țarina” (Luca 12, 16-21).

O parabolă pe cât de simplă, pe atât de adevărată. Câți dintre noi n-am văzut sau n-am auzit de asemenea oameni care adună toată viața și care, într-o zi, pe neașteptate, trec dincolo și toată osteneala de o viață, pusă deoparte, toată adunătura lor, se dovedește a fi fost, pentru ei, zadarnică!

Cine n-a avut prilejul să fie în preajma unor oameni care au trecut dincolo și să vadă cum, din momentul trecerii, alții umblau prin bunurile lor, fără teamă și fără sfială, ca prin niște bunuri fără stăpân, iar cel care trecuse nu mai putea acum să le zică nimic! Nu mai putea nici să se mire de atâta lipsă de respect și de rânduială, nici să protesteze, nici să mai pretindă că acele bunuri erau ale lui, deși unele erau lucruri strict personale. Chiar și rudele cele mai apropiate, deși moștenitoare acum, înainte n-ar fi îndrăznit să deschidă un sertar, o cutie, o scrisoare. Acum totul e permis!

Ceea ce a condamnat Domnul Hristos a fost transformarea bunurilor pe care le acumulăm în bunuri exclusiv personale și concentrarea tuturor preocupărilor asupra lor, cu gând egoist, cu gând de a avea mai mult decât avem nevoie.

Aceasta condamnă Mântuitorul. Condamnă egoismul, condamnă lăcomia, condamnă pe cei care adună de dragul de a aduna, pentru bucuria perversă pe care și-o procură contemplându-și pungile și hambarele. Unii ca aceștia uită de Dumnezeu și de oameni. Satisfăcuți, nu mai văd împrejurul lor și nu simt că ceea ce au ei în plus, ar folosi mult aceluia care au în minus față de trebuințele lor, acelor necăjiți de care ne „împiedicăm” la tot pasul. Și, mai ales, uită că vor muri și că tot ce adună în plus, adună de fapt pentru alții. Vor fi luate de alții fără ca aceia să simtă măcar datoria de a le mulțumi.

Așa cum a spus și părintele Iulian, Domnul Hristos i-a mângâiat pe săraci, dar n-a zis niciodată că trebuie să rămână săraci. N-a făcut din ea o condiție a mântuirii. Și câți dintre noi credem că totul în această lume se mărginește la trup: a bea, a mânca și a te veseli!

Românul, care a transformat în zicale învățăturile fundamentale ale creștinismului, are o vorbă: „Cine dă, lui își dă!” sau „Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută”. Adică și-L face prieten pe Dumnezeu. Ce frumos s-a

reflectat în viața poporului, în vorbirea lui de toate zilele, unul dintre adevărurile noastre de credință, cu privire la faptele bune care ne sunt contate în ceruri, pentru mântuire.

Parabola e, desigur, o legendă pioasă, dar ea ne arată ce se înțelege prin zicala: „Cine dă, lui își dă”. Oricâte palate și-ar zidi și oricâte averi și-ar aduna omul pe pământ, degeaba le adună, de vreme ce e obligat să le lase altora. Iar el, dacă le-a avut numai aici, nu folosește nimic din ele dincolo.

Scriitorul francez Honore de Balzac a creat în romanul „Eugenie Grandet” personajul „Moș Grandet”, un avar atât de preocupat de bunurile pământești, încât în momentul morții, când fiica a venit să-i spună: „Tată, binecuvântează-mă înainte de a muri”, în loc s-o binecuvânteze, i-a spus: „Bagă de seamă, păstrează bine, nu da nimănui nimic din toate bunurile ce ți le-am lăsat. Am să-ți cer socoteală dincolo, când vei veni, despre ce-ai făcut cu bunurile mele. Să nu le risipești, să nu dai nimănui nimic”. E un exemplu despre marginile până la care poate ajunge avariția, lăcomia celui care crede în eternizarea bogăției și a proprietății.

Păcat că omul nu înțelege să se apropie de Dumnezeu, decât atunci când i se apropie sfârșitul. Omul nu se îngrijește de suflet, pentru că nevăzându-l, uită că există, dar nu-și dă seama că sufletul este cel care-i menține viața? Cât de puțin are de făcut omul pentru suflet în comparație cu cât face pentru trup! Fiecare dintre noi uităm că viața noastră este în mâinile lui Dumnezeu și noi nu putem face nimic pentru a o prelungi. De fapt, sfârșitul acestui bogat este sfârșitul fiecărui om păcătos.

O rețea întregă de magazine ne oferă o gamă largă de bunuri pentru masă; ne cumpărăm îmbrăcăminte cât mai des și mai diversă; pășim cu mândrie, căci și încălțăminte ne este elegantă în funcție de ocazii și anotimpuri; mergem la frizerii și coafor pentru a ne înfrumuseța, dormim confortabil pe saltele și pături comode; urmărim știrile din toată lumea la televizor sau la laptopuri, cât mai avansate din punct de vedere tehnologic etc. Să nu mă lungesc cu vorba pentru că exemplele pot continua.

Într-un cuvânt: trăim confortabil! Oricât de săraci am fi, trăim mult mai bine decât strămoșii noștri. În acest sens, există un progres. Dar un progres foarte dăunător sufletului, căci rămânem cu ochii pironiți pe aceste „frumuseți” și uităm de suflet, de Dumnezeu. Mai mult decât atât, mulți încep și se încred în ceea ce au agonisit! Și aici se produce acea prăpastie mare, atât de mare, cât prăpastia dintre Lazăr ce se află în sânul lui Avraam și bogatul ce se află în chinuri.

Adevărul este că toți ne naștem cu dorința de a ajunge bogați. La un moment dat, începem să credem că ne mulțumim cu puțin, dar puținul acesta trebuie să ne acopere toate nevoile. Iar, în cele din urmă, dacă nu am reușit ceva din acestea, începem să avem sentimente ce conduc la un comportament mai mult decât neadecvat unui creștin.

Îngăduiți-mi însă să vă împărtășesc și un alt gând: bogăția este o povară. O sarcină grea pe umerii noștri, o viață ce nu are pace. Uitați-vă la cei bogați care au tot ce le dorește sufletul, câți însă au pace? Câți dintre ei sunt mulțumiți de ei înșiși? Spunea un gânditor că „bogat nu este cel care are multe, ci cel care are cele mai puține nevoi!”.

Bogăția nu îți oferă altceva decât griji! Domnul Hristos este singura „bancă” care îți dă fără să-ți ceară înapoi nimic! Absolut nimic.

În încheiere, vă doresc, ca bucuria Nașterii Domnului Hristos să se „cuibărească” în inimile voastre și cred că, această simplă sintagmă românească: „cine dă, lui își dă!” ar trebui s-o ținem minte. Trecători și străini suntem pe acest pământ și nu trebuie să ne investim toate nădejdlile, toată agoniseala, toate bunurile numai aici. Să ne trimitem o rezervă și dincolo; iar la întrebarea: „Cele pe care le-ai strâns ale cui vor fi?”, cred că putem răspunde în două feluri: ale altora, dacă le-am adunat pentru noi; ale noastre, dacă le-am împărțit cu alții!

Har și bucurie!

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași

Sărăcia sau bogăția nu pot învinge dragostea,
dar dragostea poate învinge și sărăcia, și
bogăția.

— Sfântul Ioan Gură de Aur

Este suficientă citirea Sf. Scripturi pentru mântuire?

În data de 6 noiembrie 2019, în Biserica „Sf. Vasile” s-a organizat o cateheză demonstrativă cu titlul „Cercetați Scripturile”, la care au participat 18 tineri, majoritatea fiind membri ai parohiei. Principalul scop al acestei cateheze a fost de a oferi un exemplu preoților din alte parohii, care au fost invitați să asiste la discuțiile propuse.

Pentru început, din dorința de a ne cunoaște mai bine, la îndemnul părintelui Iulian Negru, moderatorul grupului, fiecare invitat s-a prezentat spunând ceva relevant despre el și precizând cum se simte în momentul acela alegând un emoticon reprezentativ. În plus, pe o masă se aflau câteva citate din Sf. Scriptură (de exemplu: „Rugați-vă neîncetat”, „Toate le pot în Hristos care mă întărește.”), iar fiecare dintre noi a fost provocat să selecteze un verset care îl caracterizează, argumentând alegerea.

În partea a doua a catehezei, ne-a fost prezentată structura Sf. Scripturi și diferențele dintre Biblia creștin-ortodoxă și Biblia protestantă. De asemenea, cea mai importantă dintre întrebările care ne-au fost adresate a fost: „Este suficientă citirea Sf. Scripturi pentru mântuire?”; răspunsurile au fost diverse, dar concluziile

au fost aceleași: citirea nu este suficientă, dar necesară, iar problema majoră a creștinilor ortodocși este nepunerea în practică și netrăirea cuvintelor citite.

Spre finalul întâlnirii, a fost realizat un exercițiu de lucru în echipă, în cadrul căruia membrii grupelor au avut de citit anumite versete din Sf. Scriptură, de răspuns la câteva întrebări relevante și de rezolvat o ecuație matematică rezultată din pildele citite.

Ultimul aspect discutat în cadrul temei a fost legat de planificarea și realizarea proiectelor de tip sămânță, cum ar fi: zugrăvirea unei anexe din curtea bisericii, strângerea de fonduri pentru sponsorizarea unui copil de la o școală specială, organizarea unui seminar despre avort, vizitarea unor bătrâni din parohie, vizionarea unui film religios etc. Pentru realizarea unui proiect mic, de tip sămânță, trebuie să fie îndeplinite mai multe condiții: să fie cuprins în rugăciune, motivat de intențiile lui Dumnezeu, plănuit cu atenție, să dureze puțin, făcut cu resurse locale, fără a discrimina, antrenant și pentru beneficiarii proiectului și, mai ales, să fie pentru slava lui Dumnezeu (nu a bisericii/ parohiei).

Ne-am bucurat să participăm la această cateheză și ne dorim mai multe astfel de întâlniri!

Ioana Sanciu - parohia Sf. Vasile Tătărăși

Scrisoarea Sfântului Nectarie către Hristos

Scrisoarea Sfântului Nectarie către Hristos:

„Hristoase al meu, m-ai întreat de ce plâng. Mi s-au rupt hainele, mi s-au prăpădit încălțările de mi-au ieșit degetele afară și mor de frig. Mi-e foarte frig acum, iarna. M-am dus aseară la stapânul meu și m-a alungat. Mi-a spus să scriu acasă, alor mei, să-mi trimită ei. Hristoase al meu, de atâta amar de vreme muncesc aici și n-am trimis maicii mele niciun bănuț... Acum, ce să mă fac? Cum să o scot la capăt fără haine? Tot muncind, s-au rupt.

Iartă-mă că Te necăjesc. Mă închin Ție și Te iubesc eu, robul Tău, Anastasie.”

A pus scrisoarea într-un plic și pe plic a scris adresa destinatarului: „Pentru Domnul nostru, Iisus Hristos – în ceruri”.

Contează mai puțin ce s-a întâmplat după ce a scris această scrisoare. Important este că a scris-o. Important este că a avut nădejdea că această scrisoare va ajunge la destinație.

Sfântul Nectarie ne învață nu să întrebăm „de ce?”, ci să cerem ajutorul dumnezeiesc.

Sfântul Nectarie ne arată că nici lipsa hranei, nici lipsa hainelor sau a încălțărilor nu trebuie să ne îndepărteze de Dumnezeu. Ci cu cât mai mari sunt încercările, cu atât mai mare trebuie să ne fie credința. Și totuși, ce s-a întâmplat după ce Anastasie a scris scrisoarea?

Dumnezeu a intervenit într-un mod smerit. Dacă scrisoarea ar fi ajuns la poștă, poate că vreun poștaș ar fi aruncat-o sau poate că și dacă ar fi citit-o, tot nu ar fi putut să îl găsească pe expeditor pentru a-l ajuta. Dar Dumnezeu a rânduit ca un negustor să se ofere să ducă scrisoarea la poștă, pentru a-l scuti pe Anastasie de drum, căci afară era frig.

Citind pe plic destinatarul scrisorii, negustorul a fost curios să citească scrisoarea. Și, citind-o, și-a dat seama că din rânduiala Lui Dumnezeu ajunsese să o citească.

A făcut un colet cu haine, încălțări, mâncare și bani și l-a trimis lui Anastasie împreună cu o carte poștală pe care scria: „De la Hristos, pentru Anastasie”.

Strofe pentru suflet

În dialog cu cerul

Sunăm, ne apelăm, ne conectăm
Și de semnale-i saturat eterul;
Comunicăm febril, dialogăm
Și, prinși de-acest vârtej, prea des uităm

Că mai avem un fir direct cu Cerul.

Pământul ne-a rămas parcă prea mic
Căci anulând distanțe, cu-ndrăzneală,
Vorbim mai mult, spunând ades...
nimic,

Ne-apropie omniprezentul „clic”
Dar ne despart prăpăstii de răceală.

Sunăm să cerem și să oferim,
Avem agenda supraîncărcată
Cu prieteni, cunoscuți sau anonimi
Și-n dialog steril ne irosim
Iar linia spre Cer e neglijată.

Tatăl ceresc așteaptă răbdător
Să-L mai sunăm, să-I spunem ce ne
doare,

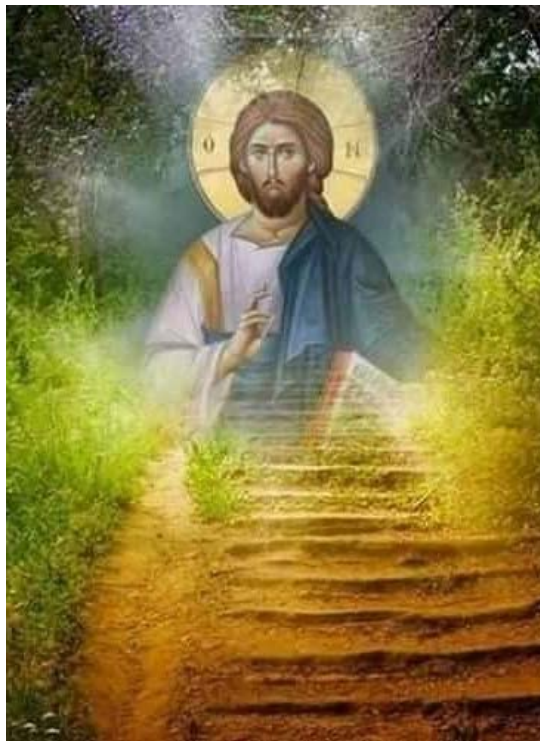
Să-I cerem, cu credință, ajutor,
Să-I mulțumim că e îndurător,
Să-L lăudăm în sfântă închinare.

E dialogul binecuvântat
Când pe genunchi avem conexiune
Cu Cerul, niciodată ocupat,
Cu Cerul ce răspunde garantat,
Cu Ceru-n dialogul rugăciune.

Mereu deschis, mereu având semnal
Și peste tot având acoperire,
Acest serviciu unic e vital
Iar dialogul, strict spiritual,
Ne-mbogățește în dumnezeire.

Sunăm, ne apelăm, ne conectăm
Și de semnale-i saturat eterul
Dar, prinși de-acest vârtej, să nu uităm
Că doar de pe genunchi înaintăm,
Dialogând neîncetat cu cerul.

Autor: Simion F. Martian

Ispitele sunt oportunități, dacă știm să ne folosim de ele

Ispitele ne sunt de folos, dacă știm să le folosim. Ele pun la încercare, curățesc și luminează sufletul și arată cât de puternică este credința noastră; de aceea, nu trebuie să deznădăduim atunci când vin ispitele, ci trebuie să ne luptăm vitejește cu ele și, lucrul principal, nu trebuie să dăm loc gândului: „Sunt mai bun decât alții!”. Dimpotrivă, trebuie până la sudori de sânge să ne silim spre gândul: „Sunt mai rău decât toți” și să ne străduim să găsim în noi înșine ceea ce-l poate adevări.

Atât doar: să nu uiți niciodată, prietene, că orice neplăceri și ispite ai întâmpina în calea ta, trebuie să le primești întotdeauna ca pe niște încercări, nu ca pe niște semne ale lepădării tale de către Dumnezeu. Aici se poticnesc mulți creștini și de asta cad în deznădejde, socotindu-se lepădați de El.

Ispita este o cale ce duce la cunoașterea lui Dumnezeu. Nenorocirile, necazurile și ispitele de tot felul ne frâng sufletul – însă Hristos, spre mângâierea celor necăjiți, spune: „că spre Mine a nădăduit, și-l voi izbăvi pe el... și-l voi proslăvi... și-i voi arăta lui mântuirea Mea” (Psalmi 90, 14-16).

În ispite cunoaștem mai bine și mai limpede că nimeni altcineva în afară de Domnul (și de Preacurata Lui Maică) nu alină întristările noastre, nu tămăduiește bolile noastre, nu ajută și îmbogățește în sărăcie, nu izbăvește de moarte; știm, de asemenea, că El este singurul izvor al vieții noastre, al mântuirii noastre, al fericirii noastre și că de aceea suntem datori să ne bucurăm de toate necazurile, de toate ispitele, nu să cădem în akedie și să deznădăduim. (Schiegumenul Sava)

(Cum să biruim mândria, traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Editura Sophia, București, 2010, pp. 20-21)

Boala oamenilor moderni

Boala oamenilor moderni:

Trăim pe fugă, iubim pe fugă, nu ajungem bine într-un loc și deja ne gândim la cum arată următorul. N-am timp să zâmbesc astăzi, darămite să mai fiu și fericit? Ce?! Asta e cea mai frumoasă zi de toamnă?

„Hai, dom’le, lasă-mă cu prostiile! Nu vezi că am treabă, că mă grăbesc? Nu am timp. Trebuie să ajung la muncă, să fac rapoarte, să le dau mai departe, să mă plimb în ședințe. Cum adică, să mă bucur? Păi, cum? Să mă bucur așa, din nimic? Hai, dom’le, fii mai serios. N-am eu timp de așa ceva.”

Recunoașteți măcar în parte discursul? N-a fost, fiecare dintre noi, cel puțin o dată, personajul principal al unei asemenea povești? „N-am timp!” este, de departe, șlagărul vremurilor noastre. Și boala oamenilor moderni care suntem.

N-avem timp de zâmbit sau de sperat, n-avem timp de clădit caractere sau definitivat personalități, n-avem timp să fim curajoși, n-avem timp să ne stăpânim propria viață. Avem timp doar cât să ne plângem că n-avem timp.

Trăim pe fugă, iubim pe fugă, nu ajungem bine într-un loc și deja ne gândim la cum arată următorul. Fast food, shortcut, coffee to go, totul e viteză, toate se fac

pe repede-înainte. Unde e răbdarea de a contempla? Unde e nevoia de a reflecta? Unde e delectarea?

Avem electrocasnice pentru toate nevoile, care să facă ele treaba în locul nostru. Avem lifturi care ne urcă mai repede etajele. Avem becuri care se aprind la o simplă bătaie din palme. Toate, menite să ne ușureze viața, să ne ofere secunde prețioase. Și, cu toate astea, avem tot mai puțin timp. Ce paradox fenomenal, nu credeți?

Mai trist este, însă, că nu trăim, iar ce n-am trăit la timp, spunea Octavian Paler, nu mai trăim niciodată. Așadar, timpul trece și noi ne trecem odată cu el... dacă nu facem o schimbare. În viața noastră, în programul nostru, în lista de priorități. Nu există soluții corecte sau universale. Există doar oameni și alegerile lor.

Prin urmare, ești ceea ce ești datorită alegerilor pe care le faci și fiecare alegere îți poate schimba viața în bine sau rău. Chiar și atunci când nu alegi, de fapt ai ales să nu alegi. Fiecare alegere îți influențează prezentul și viitorul, al tău și al celorlalți.

Și trebuie să alegem acel ceva care ne împlinește, care face să simțim timpul ca trecut cu folos.

Așadar...vă doresc timp. Timp petrecut lângă cei dragi (și trecători), timp să vă zâmbească sufletul, timp să munciți cu drag. Dacă nu găsiți timp pentru toate astea, mai tăiați din timpul acela pe care-l petreceți încruntați sau judecându-i pe alții. Sau ținând supărări cu zilele.

Sau încercând să-i schimbați pe ceilalți, în loc să-i acceptați așa cum sunt!!!!

Dar, mai ales, vă doresc timp să (re)descoperiți ce e cu adevărat important pentru voi.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine, căci, nu degeaba scria Marin Sorescu, „vine o vreme când trebuie să tragem sub noi o linie neagră și să facem socoteala.”

Și cine poate ști cât de devreme sau de târziu vine vremea noastră?

Sursa: www.ortodox.md

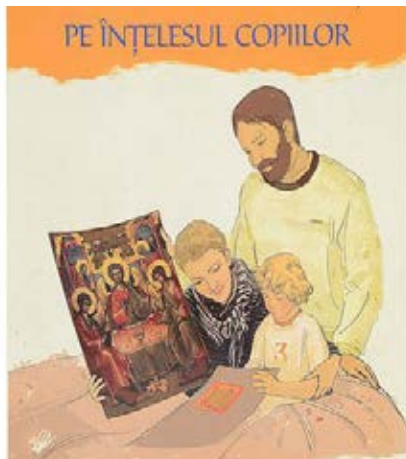
**Câți oameni buni și cumsecade or fi umblând
oare prin lumea asta zăpăcită și noi habar nu
avem de existența lor!...**

— Socrate

Credința pentru copiii de toate vârstele

Păcatul împărțit la trei

La sfatul unui apropiat, o femeie care avea un păcat greu, cumpăra pentru o bisericuță care era încă în construcție, covoare de pus pe jos care valorau o avere. Bucuroasă de această faptă pe care ea o considera suficientă pentru a i se șterge păcatul, se duse la o mănăstire cu gând să se împărtășească. Un preot din mănăstire, care a spovedit-o înainte de a primi Sfânta Împărtășanie, nu numai că a oprit-o de la a gusta din Sfintele Daruri, dar o și certa, fiindcă a îndrăznit să creadă că poate cumpăra harul lui Dumnezeu cu câteva covoare.

Femeia s-a dus după aceea la poarta mănăstirii și acolo începu să plângă, căci nu voia să plece la casa ei fără să se împărtășească. Pe la poartă, trecu un alt preot și o întrebă de ce plânge. Femeia îi povesti preotului, care era chiar starețul acelei mănăstiri, ce se petrecuse mai devreme. Acesta o chemă în biserică și acolo îi dădu Sfânta Împărtășanie.

Apoi, femeia mirată că acest preot nu a certat-o și a primit-o cu atâta căldură și blândețe părintească întrebă:

- Dar cum se face că sfinția voastră mi-ați dat voie să mă împărtășesc, iar celălalt preot nu?

- După faptele și lucrurile spuse preotului aceluia, nu erai tocmai vrednică de împărtășit, dar lacrima te-a izbăvit, căci pocăința cu lacrimi se face! Și mai e un lucru! Preotul acela este încă tânăr, iar arta de a conduce omul, adică preoția, nu se învață peste noapte. Când un păcat este prea mare, să lăsăm taina vindecării lui o treime în seama lui Dumnezeu, o treime pe seama duhovnicului și o treime pe seama celui care și-a spus păcatul. Nu-l îngreuna pe om peste măsură, dar nici nu-l ușura prea mult; așa trebuie să se poarte preotul cu fiii săi duhovnicești.

Povestire inclusă în cartea NESTEMATE DUHOVNICEȘTI vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Ghicitoare

Ce dihanie ciudată,
Cu gât lung și gură mare,
A-nghițit, așa, deodată,
Tot ce-i pulbere-n covoare?

Aspiratorul

- Bunică, oamenii mor?
- Ce prostii spui tu acolo? Sigur că nu mor!
- Dar când am mers la unchiul Gabri la înmormântare, el nu a murit?
- Iubita bunicii, trupul ne moare, dar noi, ne mutăm în stele și în inimile celor care ne iubesc! De acolo, când le este dor, ei ne scot, ne vorbesc, stau așa, ca noi astăzi. Doar că numai ne vom simți și nu ne vom mai vedea...numai în dosul pleoapelor!
- Și cum ne vom simți, Bună? Că eu nu vreau să te pierd!
- Pune mâna pe inimă și închide ochii! Mă auzi? Îți cânt diminețile, te alin noaptea și te strig la mâncare!
- Și îmi spui că mă iubești!
- Cel mai mult!

Așa am aflat că oamenii nu mor. Ei se mută în stele și în inimile celor care îi iubesc. Când ne este dor, închidem ochii, iar ei vin de fiecare dată, acasă. La noi. Se așează pe prisma gândurilor, a dorurilor și ne ascultă. Uneori, dacă suntem atenți, îi putem simți. Când vântul ne trece ușor peste chip și prin păr.

Ramona Sandrina, „Stol de rândunici, copilăria” Hanul poveștilor

Predică la Nașterea Domnului și la Soborul Maicii Domnului

Toate praznicele Dumnezeiești care serânduiesc în cursul anului de Biserică sunt Taine Dumnezeiești și fapte din viața Mântuitorului Iisus Hristos. Iar astăzi, la Nașterea Lui, prăznuim o Taină care se numește Taina tainelor. O Taină ascunsă din veci și îngerilor și oamenilor (Sfântul Dionisie Areopagitul, „Cuvânt pentru dumnezeieștile nume”, cap. 2, și Sfântul Maxim Mărturisitorul, cap. 12 al sutei a 3-a a „Capetelor teologice”). Mare este taina aceasta! De aceea, Dumnezeieștii Părinți au cutezat să spună un lucru prea înfricoșat: că la venirea lui Dumnezeu Cuvântul în lume, la întruparea lui Dumnezeu, la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, s-a arătat ceva străin și îngerilor și oamenilor. Pentru aceea, într-o privință mai mare unire are Dumnezeu Cuvântul cu noi, oamenii, decât cu Tatăl Său, deși în alte privințe e mai mare unirea cu Tatăl (Sfântul Nicodim Aghioritul, „Paza celor cinci simțiri”, p. 378, cap.11).

Iată câtă dragoste și câtă milă arată neamului omenesc! Căci, deși El este de o fire și de o ființă cu Tatăl, dar după ipostas El e deosebit de Tatăl, ca un ipostas de alt ipostas, că altul este ipostasul Cuvântului și altul al Tatălui și altul al Sfântului Duh.

Deci, după ipostas se unește cu firea noastră prin Preacurata Fecioara Maria și se face cea mai mare unire a lui Dumnezeu cu firea noastră, dar nu după voie, nici după fire, însă nici după dar, ci după ipostas. Auzi! Se unește ipostasul lui Dumnezeu Cuvântul cu firea omenească și se face un singur ipostas din două firi, din Dumnezeire și din omenire. A luat în ipostasul Său întreaga noastră fire și S-a unit cu noi după ipostas, ceea ce nici cu Tatăl nu are. Și măcar că El este străin de omenire cu firea cea Dumnezeiască, dar după ipostas, Dumnezeu Se face ca noi, că ipostasul Său ia firea omenească și o ridică până de-a dreapta Părintelui Său. Pe această fire întunecată și coruptă a noastră o ridică la cinstea cea mai de sus din ceruri, ca să stea pe tron în veacul veacului împreună cu Fiul, de-a dreapta mării celei înalte, cum zice Sfântul Apostol Pavel (Luca 24, 26; Faptele Apostolilor V,31; 7, 55-56; Efeseni 1, 20-21).

Căci, să știți că două vori are Dumnezeu: una se cheamă înainte mergătoare și povățuitoare, iar a doua se cheamă următoare sau îngăduința sau acceptarea lui Dumnezeu (Sfântul Nicodim Aghioritul, op. cit., p. 385).

Și taina întrupării lui Dumnezeu nu s-a făcut după voia cea de-a doua, ci după cea dintâi, după cea înainte povățuitoare, prin care El voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. Pentru că taina aceasta este din veac rânduită și de îngeri neștiută. Deci nu după îngăduință vine în trup, nici după acceptare, ci după voia înainte povățuitoare a Părintelui Său, Care-L trimite în lume să facă ascultare, să aducă neamul omenesc la starea cea de fericire din care a căzut.

Care a fost pricina pentru care Biserica lui Iisus Hristos, mireasa Mielului, a pus a doua zi de Crăciun să se serbeze Soborul Maicii Domnului? Îndată după Nașterea Domnului, avem Soborul Maicii Domnului, pentru că în ea se cinstesc mai ales persoanele legate de Nașterea Lui: Maica Domnului, fericitul Iosif logodnicul, Sfântul Iacov (fratele Domnului), Sfântul Prooroc David și ceilalți. Deci, Maica Domnului a fost o persoană aleasă de Preasfânta Treime, din toate popoarele pământului, ca fiind cea mai curată și mai Sfântă Fecioară, din neam arhieresc și împărătesc, din neamul lui Aaron, după mamă și din neamul lui David, după tată, aleasă din două seminții de frunte după trup, iar după duh cum Unul Dumnezeu știe, ca să slujească la mântuirea neamului omenesc. La Nașterea Mântuitorului, ea a fost lângă Mântuitorul atunci când L-a născut în iesle. Ea a fost cea mai aproape de Mântuitorul. Ea L-a purtat nouă luni în pânțece, L-a hrănit cu lapte un an, L-a purtat în brațe; și de câte ori nu L-a sărutat pe Acela Care a făcut cerul și pământul, de câte ori nu L-a mângâiat, de câte ori nu L-a îmbrățișat, de câte ori n-a plâns de bucurie, pentru că ea nu era numai o fecioară preasfântă și preacurată, ci era și proorociță! Ea știa că Acela pe Care L-a născut în peșteră nu este numai om, ci este și Dumnezeu, Ziditorul ei, Care a zămislit-o și pe dânsa în pânțele maicii sale. Gândiți-vă câtă bucurie era în inima ei când își dădea seama că ea poartă în brațe pe Acela Care ține în palma Lui cerul și pământul!

(...) Să ne vedem și să ne plângem păcatele, să ne pocăim până la ultima suflare, să ne mărturisim curat, să fim împăcați cu toți, să ținem sfintele posturi, să ducem viață curată, să avem dragoste către aproapele și atunci și noi, păcătoșii, vom nădăjdui la mila Mântuitorului și a Preacuratei Fecioare Maria, ca să o vedem și noi în veacul viitor, nu un minut, nu o zi, nu un an, nu o mie de ani, ci în vecii vecilor.

pr. Ilie Cleopa

Calendar creștin ortodox - Decembrie 2019

1 D Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (Ziua Națională a României)

Duminica a XV-a după Rusalii (Cea mai mare poruncă din Lege); Ap. II Corinteni IV, 6-15; Ev. Matei XXII, 35-46; glas 7, voscr. 2

2 L Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului

3 M †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica; Sf. Prooroc Sofronie; Sf. Mc. Teodor, Arhiep. Alexandriei

4 M † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin

5 J † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie

6 V †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei

7 S †) Sf. Mc. Filoftea de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, Ep. Mediolanului

8 D Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ev. Luca XIII, 10-17; glas 8, voscr. 3

9 L Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Prooroică Ana

10 M Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf

11 M Cuv. Daniil Stâlpnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava

12 J †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitundeii; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru

13 V †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia fecioara

14 S Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie

15 D † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși; Pilda celor poftiți la cină); Ap. Coloseni I, 12-18; Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24; glas 1, voscr. 4

16 L Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana

17 M Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail

18 M †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest

19 J Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia

20 V Înaintepăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul

21 S Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle

22 D †) Sf. Ier. Petru Movilă, Mitr. Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 2, voscr. 5

23 L Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezareei; Cuv. Naum

24 M Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului)

25 M (†) Nașterea Domnului (Crăciunul)

26 J A doua zi de Crăciun; (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim de la Tismana

27 V A treia zi de Crăciun; †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan

28 S Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia (Sâmbăta după Nașterea Domnului)

29 D Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel

Duminica după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Matei II, 13-23; glas 3, voscr. 6

30 L Sf. Mc. Anisia; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon

31 M Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (Odovania Praznicului Nașterii Domnului)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Cine dă, lui își dă!	1
Este suficientă citirea Sf. Scripturi pentru mântuire?	5
Scrisoarea Sfântului Nectarie către Hristos	7
Strofe pentru suflet	8
Ispitele sunt oportunități, dacă știm să ne folosim de ele	9
Boala oamenilor moderni	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Predică la Nașterea Domnului și la Soborul Maicii Domnului	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424